

Het kapelleke in het Brabantse land

Jeanne en Ruud van der Heijden

Soms als ik loop door de Bra-bant-se dre-ven, zie ik daar weer zo'n ka-
'kPluk-te als bruuks-ke de schon-ste boe- ket- ten. Vlam-men-de klap- ro-zen,
Ook toen ik ou-der werd zaag-de me lo-pen. 'kMoest en ik zou naar die
La - ter ben ik met da meid-je gaan trou-wen en toen ik haar gaf dan m'n
Veul is ver - an-derd en veul is ver-dwe-nen en de de - vo - tie die

pel - le - ke staan. 'kDenk bij m'n ei - gen: waar is ie ge - ble-ven, de
bo-terbloem, hel. Die mocht ik dan in 'n jam-pot gaan zet-ten,
ver - re ka - pel Niet om te bid-den, ik liep steeds te ho-pen:
ro-zen-boe - ket zag ik me in ge-dach-ten met klap - ro-zen sjou-wen,
raakt in ver - val. Ook de ka-pel die ver - loor er wat ste-nen:

tijd dat'k als jungs-ke er heen ben ge-gaan Want in de mei-maand
bij ons Lief-vrouw-ke daar in de ka - pel.
Wie weet zie ik er da meid - je nog wel.
die ik vaak in de ka - pel heb ge - zet.
Toch weet ik dat ik nog vaak den - ken zal: Aan el - ke mei-maand

als het zun-ne-ke zonk, ach-ter het mas-bos oh ja dan klonk:

als het zun-ne-ke zonk, ach-ter de mas-ten oh ja dan klont:

het a - ve Ma - ri - a deur het Bra - bant - se land.

Het a - ve Ma - ri - a deur het Bra - bant - se land.